

изследването или при следваща теренна работа – да се уточнят параметрите на анонимността.

6. Екипите, когато се работи по сходна тема, да следват подтемите на изследването и да се стремят да покриват еднакви цикли от информация. Това осигурява по-голяма съпоставимост на данните.

7. Повечето респонденти изпитват първоначално безпокойство от диктофона. Теренистът трябва да започне свободен разговор на по-обща теми, обяснявайки целта на интервюто и да изчака естествената настройка на респондента да бъде записан. При отказ интервюто да бъде документирано по този начин, по възможност да се водят плътни бележки.

8. При по-възрастните хора и при неразговорливите респонденти се допуска използването на артефакти, като “сламки” за паметта: изрезки от вестници, карта на местните улици, старинна вещ или професионален инструмент, писма, дневници, снимки.

9. При възможност, мястото на което се провежда интервюто да е свързано с неговата тематика. При изследване аспектите на всекидневието в семейството, най-добре е собственият дом на респондента. Разговорът в кръчма, на пейка в парка или на работното място ще провокира друг тип спомени.

10. Желателно е интервюто да се провежда насаме. Това създава атмосфера на интимност и откровен разговор. На събеседника няма да му се наложи да се съобразява с мнението на околните и с общиприетите норми. При груповото интервю или интервюто на двойка може за кратко време да се събере много информация, защото всеки се старае да аргументира мнението си, а и респондентите провокират спомените един на друг. Опасността при такъв тип интервю обаче е възможното изкривяване на информацията – респондентите да отговарят според социалната желателност.

11. Никога да не се започва интервю с формален анонс от типа на: “Намираме се във/при...” – характерен за журналистическите интервюта. Това може да отчужди събеседника и да изгради непреодолима дистанция. Може предварително да се остави празно място в началото на касетата или по-късно да се направи в края на лентата.

12. Интервюто не е диалог или разговор. Нека респондентът да говори! Теренистът трябва да стои на заден план – може да задава въпроси, но не и да разказва собствените си приживявания.

13. Теренистът не бива да прекъсва разказваната история, ако му се струва че се е отклонила от търсения проблем. След края на наратива, връщането към желаната тема може да стане с речева конструкция от типа: “Като казахте това, се сетих, че...”, “Малко по-рано говорихме за...” или “Искам да ви върна преди това, когато...”. Ако респондентът обаче иска да върви в друга посока, теренистът трябва да се приготви да го изслуша.